

Die aanblik roept ons Joh. 21 voor den geest.

Zoo heeft de Heiland gezeten met de Zijnen, die vruchteloos waren gaan visschen en niet vingen dan op Zijn woord. Die ook ondervonden dat de vraag: „Kinderkens, hebt gij niet eenige toespis”, ten doel had: niet te ontvangen, maar te geven.

Als Jezus van ons iets vraagt, dan geeft Hij, dan voorziet Hij in onze nooden. Brood en visch stonden gereed toen de discipelen kwamen op het strand.

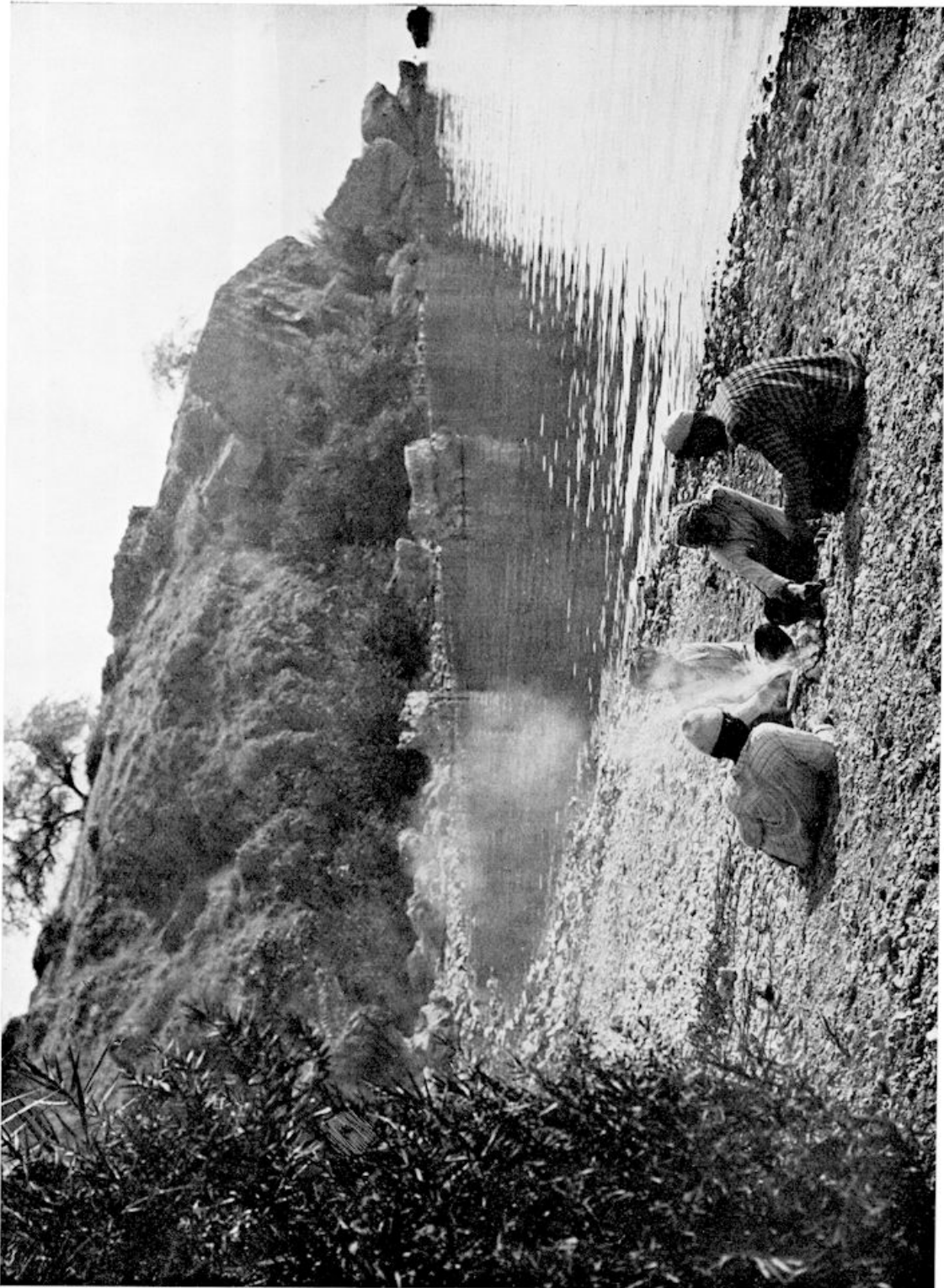
Daar is gehoord die vraag gericht tot Petrus: „Simon, zoon van Jona, hebt gij Mij lief”? Een vraag die de Heer richt tot ons allen. Wat is ons antwoord?

Wij verlaten de Galileesche zee. Wat nemen wij mede? Mooie herinneringen? Een sterk verlangen dat meer te zien met eigen oogen? De belangstellende vraag: wat zal er worden uit al die Joodsche Kolonies? Zal Israels volk nog eens weer wonen in 't land der Vaders?

Op al die belangstellende of nieuwsgierige vragen geeft de Heer ons dit ééne antwoord, dat hij ook aan Simon gaf:

„Volg gij Mij”.

HET ROOSTEREN VAN DE VISCH

„Hier komt, van mijn kant, iedere week, de rogge, de bloem, die je in je zaak nodig hebt . . . .”

Nee, schudt het hoofd aan den anderen kant van de tafel.

„Wat neen,” valt de grutter uit, zijn stem slaat over; „niet neen, maar ja. Denk je dat het voor een mensch uit te houden is, dat zijn buurman zich een kist van zijn eigen miserie timmert? Ben je kerksch en wou je een ander dat aan zijn hals hangen? Of hebben jullie zoo'n stijven nek, dat je nog niet leenen kan; en je geeft zelf? Ben ik niet goed genoeg om zalig te worden van 't geven? Dat willen jullie immers. Of moet jij straks in de brancard als ze je vrouw weer laten gaan. Roggebroadeter. Ben je bang dat ik je later op de teenen zal gaan staan, omdat ik je nu voorthelp? Ken je den Baard niet?

Weet je nog niet, jij Koksiaan, dat de akkers en het meel van die en die zijn; maar dat de wereld, de grond en het koren van ons allemaal samen is, als het er op aan komt?

Ben je bang dat je me niet terugbetalen kunt? Kijk uit. Wat heb ik gezegd. Heb ik gezegd, dat ik je geef — of dat ik je leen? Zie ik er uit als een vaatdoek, die niet weet of hij geeft of leent? Heb ik verstand van een zaak, van zakendoen of niet? Luister naar me. Ik ken jou. Ik ken je zaak. Ik weet ook wat risico is. En ik zeg hier: als ik al m'n geld zoo veilig kon uitzetten, als ik het met 't beetje doe waarmee ik jou meel voorschiet, dan was ik zoo goed als de bank. Weet, dat de Baard dit niet gauw zegt. Niet van een mensch en niet van een zaak.”

Het is een wonderlijk uur. De zomerdag ligt stil aan de straat; is het een kleed dat op een vrijen mensch wacht?

De koning staat op. Hij keert zich af en weer terug.

Nu staan beiden tegenover elkaar. En.

„Het is goed,” zegt Jan Wiersma. En toen kwam de beurt aan hem.

De Baard keek neer op hem, onder zijn oogleden uit.

„Ik geef me niet af met de kerk,” zei hij nog. „Maar, als je niet kerksch was, weet ik niet, of ik je beloofd had, wat ik daar net deed.”

„Zou je zooveel minder zijn, als je naar de kerk ging?” Jan kwam een pas naar voren.

„Ja.”
„Hoe komt het, dat ik er niet minder van word?”
„Voor den een is dit goed, voor den ander wat anders. Den een bekomen de boonen, den ander het spek.”
„Een man als jij, Beltman, doet zijn best uit nood: omdat hij niets beters weet te doen.”
„En jullie dan?”
„Omdat wij 't voor onzen plicht aanzien.”
„En zou dat zoo'n groot verschil geven?”
„Wat voor knecht heb jij liever in je fabriek: iemand die z'n werk uit balsturigheid goed doet, of iemand die 't doet omdat hij er wat in ziet?”
„'t Zou me niet kunnen schelen, als ze hun werk allebei goed deden. Vin-je dat de Baard z'n werk niet goed doet?”
„Dat weet je wel beter. Maar wie van de twee knechten zou zich op den duur het gelukkigst bij z'n werk voelen, denk je?”
„Och, 't gelukkigst . . . . Weet je, ik zou er niet tegen kunnen, dat een dominee of een pastoor me 't paadje aanwees, waar ik langs moest.”
Het glimlachje op z'n gezicht was hetzelfde, dat iemand heeft, — half geïnteresseerd, half schaamachtig — die een idioot of een kind in z'n fantasie een oogenblik volgt.
Toch zette hij precies den voet, waar de ander hem z'n plaats wees. Ik loop — maar ik kan terug als ik wil.
„Waar je nog komt, Gerrit Christiaan Beltman, weet ik niet.”
Er wies een vreemde macht in de woorden van den Koksiaan. Hij zei dingen die ze geen van twee voordien geweten hadden. De fabrikant keek als iemand kijken kan die op zichzelf betrapt wordt.
„Waar je nog komen kan, weet ik niet. Maar dit weet ik wel: dat je bang bent, dat je daar niet meer komen kan, als je je den weg laat wijzen. Je bent bang voor je zelf en je durft jezelf niet loslaten. Maar hoe weet je dat je met geduld en vertrouwen niet daar komen kan, waar je opstandigheid en baloorigheid, die je nu den krop opzet, je misschien brengen kan?”